

Arrest

nr. 206 802 van 16 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 23 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 januari 2016.

1.2. Op 31 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Hazara en sjiitische moslim te zijn. U stelde te zijn geboren en getogen in het dorp Sha Mazeed in het eerste Beshud district (Hisa-i Awali Behsud) van de Afghaanse provincie Maydan Wardak.

U werkte als herder en tapijtenmaker in uw dorp. Uw vader was een wapenhandelaar en verkocht wapens aan de lokale Hazaraleider van de groepering Hesb-e Harakat, genaamd H. F.. Deze wapens werden gebruikt door de Hazara in hun strijd tegen de rivaliserende Kuchi met als inzet de gronden en graasvelden in uw regio. Uw vader sneuvelde in 2008 tijdens gevechten tussen de Hazara en de Kuchi.

De taliban, die actief was in uw buurddistrict Jalrez, was geïnteresseerd in de wapens van uw overleden vader. Toen uw oudere broer N. in 1392 (2013/2014) onderweg was om overblijvende wapens van uw vader te verkopen, werd hij in Jalrez door de Taliban, onder leiding van S., omgebracht. Vervolgens werd u persoonlijk gezocht door de taliban, omdat ze ten onrechte dachten dat er nog meer wapens van uw vader waren en dat u wist waar deze werden bewaard. U schuurde in het huis van de vriend van uw overleden vader, genaamd A., in uw dorp Shah Mazeed. Tijdens een eerste bezoek van de taliban, zei A. niet te weten waar u was. In 2015 werd u in het huis van A. opgepakt door twee leden van de taliban, werd u ontvoerd (geblinddoekt meegenomen in hun wagen) en opgesloten in een u onbekende plaats te Jalrez. Ze vroegen u naar de overblijvende wapens van uw vader, maar u antwoordde hen naar waarheid dat u niets wist over dergelijke wapens en dat u niets te maken had met de wapenhandel van uw vader. Na twee dagen opsluiting, kon u ontsnappen toen de taliban werd aangevallen door leden van een u onbekende groepering. U liep naar een autobaan en kreeg er een lift die u terugbracht naar A. in uw dorp. Jullie besloten dat u uw land diende te verlaten uit vrees voor verdere vervolging door de taliban. U reisde met een smokkelaar via Nimruz naar Iran en verder naar Turkije.

U reisde per boot naar Griekenland in oktober 2015. Per bus en trein reisde u verder naar België via Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland. U kwam toe in België op 23 december 2015 en vroeg asiel aan op 12 januari 2016.

U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit of asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. U beweerde te vrezen voor vervolging door de Taliban, maar u legde hieromtrent incoherente en onaannemelijke verklaringen af. In de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ op 10 februari 2016, liet u het volgende feitenrelaas noteren: "Ik vrees de Taliban. Mijn vader overleed in 1387. Hij werd gedood door leden van de stam Kochi. Voor zijn dood was hij werkzaam voor commandant H. F.. Na de dood van mijn vader werd H. F. eigenaar van de wapens die mijn vader moest verkopen. Dit leverde problemen op met de Taliban want de Taliban wou dat de wapens naar hun zouden toekomen. Ik kon deze niet leveren en dit leverde gevaar voor mijn leven op." In de uiteenzetting van uw vervolgingsrelaas op de DVZ (in de vragenlijst van het CGVS) was echter geen sprake van enkele cruciale feiten die u voor het eerst inriep tijdens het gehoor op het CGVS, met name dat de taliban uw vier jaar oudere broer N. ombracht toen hij enige tijd na de dood van uw vader de overblijvende wapens van uw overleden vader wilde verkopen alsook dat de taliban u enige tijd later ontvoerde omdat ze meenden dat er nog meer wapens van uw vader waren en omdat ze (ten onrechte) dachten dat u wist waar deze wapens bewaard werden. Op de DVZ liet u enkel in uw verklaring met betrekking tot uw persoonsgegevens en deze van uw familie, noteren dat uw broer N. overleden was en sprak u dus met geen woord over diens betrokkenheid bij de wapenhandel van uw vader noch het feit dat hij hierom werd gedood door de taliban. Nochtans bleek dit element – de dood van uw broer door de taliban omdat hij overblijvende wapens van wijlen uw vader (die uw vader eerder inzette in de strijd van de Hazara tegen de Kuschi in uw regio van herkomst Beshud) wilde verkopen in een andere regio waar de taliban actief is - tijdens uw gehoren op het CGVS de grondslag te vormen voor uw daaropvolgende ontvoering door de taliban uit Jalrez onder leiding van S. en uw vlucht uit uw land uit vrees voor verdere vervolging door deze taliban. Geconfronteerd hiermee, stelde u dat u over de moord op uw broer en uw ontvoering door de taliban niet eerder sprak omdat het u niet werd gevraagd door de DVZ (gehoorverslag CGVS I, p. 13). Deze uitleg kan niet ernstig genomen worden, gelet op het belang van voornoemde feiten.

Geconfronteerd met het gegeven dat u op DVZ wel degelijk werd gevraagd de redenen voor uw asielaanvraag uit te leggen, stelde u dat de DVZ u verzocht om uw problemen kort te vertellen (CGVS I, p. 13). Deze verklaring neemt niet weg dat u, ook kort, voornoemde belangrijke feiten niet vermeldde op de DVZ (gehoorverslag CGVS I, p. 13 en 15). Overigens verklaarde u in het begin van het gehoor op het CGVS dat u eerder op de DVZ kort alle belangrijke redenen voor uw vertrek uit uw land van herkomst en voor uw asielaanvraag vertelde (gehoorverslag CGVS I, p. 2).

Bovendien situeerde u het overlijden van uw broer aanvankelijk in het Afghaanse jaar **1392** (Verklaring DVZ), stelde u vervolgens op het eerste gehoor op het CGVS dat uw broer in het Afghaanse jaar **1393** werd gedood door de taliban in de **provinciale hoofdstad Maydan Shar** toen hij de overblijvende wapens van uw vader wilde verkopen (gehoorverslag CGVS I, p. 5, 15) en verklaarde u in uw laatste gehoor op het CGVS tot slot dat uw broer in het Afghaanse jaar **1392** en ongeveer twee jaar voordat u in 1394 zelf door de taliban werd ontvoerd, werd gedood door de taliban in **Jalrez** toen hij overblijvende wapens van uw vader wilde verkopen (gehoorverslag CGVS II, p. 2-3, 7-8). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, ontkende u verschillende verklaringen te hebben afgelegd over de plaats van de moord op uw broer en zich niet exact te herinneren wat u op verschillende gelegenheden verklaarde over het tijdstip van de dood van uw broer (gehoorverslag CGVS II, p. 8-10). Voornoemde uiteenlopende verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas.

Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS het volgende: "Een Taliban leider genaamd S. kwam naar mijn streek na het overlijden van mijn vader, die wapenhandelaar was. S. zei dat de wapens van mijn vader nu van mij waren. Ik was de partner van mijn vader, zei hij. Mijn broer N. en ik wisten echter niets van die wapens. De Taliban bedreigde ons omdat ze die wapens van mijn vader wilden hebben." (gehoorverslag CGVS I, p. 4-5). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen taliban leider S. nooit te hebben ontmoet, enkel zijn leden van de taliban uit Jalrez en dit pas toen u door hen werd ontvoerd na het overlijden van uw broer (gehoorverslag CGVS II, p. 6 en 11). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, ontkende u uw voornoemde verklaringen tijdens uw eerste gehoor op het CGVS te hebben afgelegd (CGVS II, p. 12).

Daarenboven slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat de taliban, die volgens u vooral actief en gebaseerd was in een ander district (Jalrez) u persoonlijk vervolgde in uw dorp Shah Mazeed van het eerste district Beshud omwille van u onbekende wapens die uw zeven jaar eerder gesneuvelde vader gebruikte tijdens gevechten tussen de Hazara en de Kuchi in uw regio (gehoorverslag CGVS I, p. 10-12 en gehoorverslag CGVS II, p. 8-10). U verklaarde niets te weten over de wapens van uw vader en niet te weten waarom de taliban ten onrechte dacht dat u wel meer wist over dergelijke wapens (gehoorverslag CGVS I, p. 5, 8 en 10; CGVS II, p. 2 en 10). U was niet op de hoogte van contacten tussen enerzijds uw vader of commandant H. F. met de taliban (gehoorverslag CGVS II, p. 4). U wist niet waarom de taliban al die tijd geïnteresseerd bleef in wapens van wijlen uw vader waarvan u niets afwist. U wist uiteindelijk niet waarom de taliban uit een andere regio Jalrez op zoek was naar wapens van uw vader in jullie regio (CGVS II, p. 10). U wist niet hoe (via welke kanalen) S. en zijn taliban uiteindelijk bij u terecht kwamen na de dood van uw broer (gehoorverslag CGVS II, p. 9). U wist ook niet waarom de Taliban u vanuit uw dorp in Beshud district ontvoerde en meenam naar Jalrez in een ander district (gehoorverslag CGVS I, p. 10 en 12). U kon evenmin een verband leggen tussen enerzijds de strijd van de Hazara tegen de Kuchi in uw regio en anderzijds de taliban in het naburige district. U maakte een duidelijk onderscheid tussen de Kuchi en de taliban (gehoorverslag CGVS II, p. 5). Gevraagd of er Kuchi zijn die tevens lid zijn van de taliban in uw regio, antwoordde u dat mensen verschillende dingen zeggen en dat mensen van uw regio zeggen dat taliban vermomd als Kuchi naar jullie regio kwamen, maar u wist zelf niet of dit werkelijk gebeurde (gehoorverslag CGVS II, p. 5). U verklaarde dat er geen verband is tussen uw problemen met de taliban en het probleem van uw vader met de Kuchi (gehoorverslag CGVS I, p. 14).

Verder wijzigde u uw verklaringen over verschillende aspecten van uw asielrelaas. Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ (vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ op 10 februari 2016) dat uw persoonlijke problemen met de taliban hun oorzaak vinden in het feit dat u de door hen gewilde wapens niet kon leveren omdat Hazara commandant H. F. na de dood van uw vader eigenaar werd van de wapens die uw vader moest verkopen, ontkende u deze verklaringen als dusdanig te hebben afgelegd en stelde u verklaard te hebben dat de wapens eigendom van zowel uw vader als van H. F. waren, dat na de dood van uw vader een deel van de wapens in eigendom was van H. F. en een ander deel in handen kwam van uw broer (gehoorverslag CGVS II, p. 9).

Zo ook verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat taliban leider S. niet alleen verantwoordelijk was voor de dood van uw broer maar voor de dood van uw vader (gehoorverslag CGVS II, p. 6), terwijl u anderzijds herhaaldelijk had verklaard dat uw vader sneuvelde tijdens gevechten tegen de Kuchi in uw district Beshud, dat de taliban actief was in een ander district (Jalrez) en te onderscheiden valt van de taliban (gehoorverslag CGVS II, p. 5) en dat er geen verband bestaat tussen uw problemen met de taliban en het probleem van uw vader met de Kuchi (gehoorverslag CGVS I, p. 14). Gevraagd waarom S. ook verantwoordelijk was voor de dood van uw vader, verklaarde u dat het om dezelfde wapenhandel ging en dat u de taliban leden van S. hierover hoorde praten toen ze u ontvoerden (gehoorverslag CGVS II, p. 6). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat uw vader door Kuchi en niet door de taliban werd gedood, bevestigde u deze eerdere verklaringen en stelde u nadien enkel te hebben willen zeggen dat S. en de taliban de wapens van uw vader wilden en u er niet meer over wist (gehoorverslag CGVS II, p. 7). Verder stelde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u nooit taliban leider S. persoonlijk ontmoette (enkel over hem hoorde), terwijl u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat taliban leider S. na de dood van uw vader naar u (en uw broer) kwam en zei dat de wapens van uw vader nu van u waren omdat u de partner (inzake wapenhandel) van uw vader was (gehoorverslag CGVS I, p. 4). Overigens verklaarde u eerder tijdens uw eerste gehoor op het CGVS enkel de man genaamd S. te kennen toen u gevraagd werd naar de identiteit en herkomst van uw taliban vervolgers (gehoorverslag CGVS I, p. 12). Uw wisselende en uiteenlopende verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Op basis van het voorgaande kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in uw district van herkomst Hisa-i Awali Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgend stuk: het rapport "*Forced back to danger*" van Amnesty International (stuk 3).

Per aangetekend schrijven van 4 mei 2018 legt verzoeker nog een aanvullende nota neer samen met een psychologisch en geloofwaardigheidsverslag neer opgesteld door psychotherapeut K. Van Praet.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij de taliban vreest omdat deze onterecht ervan uitgaan dat hij weet waar zijn overleden vader de wapens heeft verstopt. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken cruciale feiten van zijn vluchtrelaas onvermeld liet, met name de moord op zijn broer door de taliban toen hij de overblijvende wapens van hun vader probeerde te verkopen en zijn ontvoering door de taliban omdat zij dachten dat hij wist waar de wapens van zijn vader bewaard werden; (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip en de plaats waarop zijn broer vermoord zou zijn door de taliban; (iii) hij bovendien incoherente verklaringen aflegde over het feit of hij de talibanleider S. al dan niet persoonlijk ontmoet zou hebben; (iv) verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de taliban, die voornamelijk actief en gebaseerd was in een ander district, verzoeker persoonlijk vervolgde omwille van voor verzoeker onbekende wapens die zijn zeven jaar eerder gesneuvelde vader gebruikte tijdens gevechten tussen de Hazara en de Kuchi in zijn regio en (v) verzoeker zijn verklaringen over verschillende aspecten van zijn asielrelaas wijzigde.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het herhalen van één versie van tegenstrijdige verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker er ter verschoning van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties op wijst dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingen zaken erg kort en bondig verliep omdat hij de laatste persoon was die gehoord werd en toen werd aangegeven dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voldoende tijd zou hebben om alles in detail te vertellen, wijst de Raad erop dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingen zaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingen zaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, *quod non in casu*. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingen zaken aan hem voorgelezen in het Dari en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Verder beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het louter herhalen van één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het poneren van *post-factum* verklaringen aangaande de verantwoordelijke(n) voor de dood van zijn vader, het tijdstip en de plaats van de moord op zijn broer en het feit of hij al dan niet de talibanleider S. persoonlijk heeft ontmoet. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te herstellen. Waar verzoeker aanvoert dat zijn broer onderweg was naar Maydan Shar, maar vermoord werd onderweg in Jalrez en verzoeker de talibanleider S. slechts zag bij zijn ontvoering (en dus tweede ontmoeting met de taliban), kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Dergelijk verweer vermag evenmin de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift nog dat hij nooit op de hoogte is geweest van de wapenhandel van zijn vader omdat hij erg jong was en hiervan niet op de hoogte werd gehouden. Hij wijst erop dat hij dan ook niet weet waarom de taliban zeven jaar na de dood van zijn vader de wapens opeiste en het niet aan hem toekomt om "*in het hoofd [te] kijken van de taliban leden*". De Raad merkt evenwel op dat verzoeker *in concreto* nalaat waarom zijn verklaringen omtrent zijn vrees voor vervolging door de taliban volgens hem wél aannemelijk zouden zijn. Hij komt immers niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenmin kan worden beschouwd als dienstig verweer. Bovendien dient erop gewezen dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van de wapenhandel van zijn vader, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren. Te meer nu verzoeker gedurende het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk aangaf dat hij op de hoogte was van de wapenhandel van zijn vader en hij hiertegen gekant was (administratief dossier, stuk 8, p. 8). Waar verzoeker nog opmerkt dat de commissaris-generaal hem op geen enkel ogenblik kon betrappen op enige contradictie of inconsistentie, dient erop gewezen dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

In zoverre verzoeker - onder verwijzing naar het rapport "*Forced back to danger*" van Amnesty International (verzoekschrift, stuk 3) - aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel bezit omdat hij na al die jaren in Europa verwesterd is, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwezen naar louter algemene informatie bijgevoegd aan het verzoekschrift die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Evenmin toont hij aan waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Met betrekking tot de bijkomende stukken die verzoeker per aangetekend schrijven van 4 mei 2018 aan de Raad bezorgde kan worden vastgesteld dat het gedeelte 'Anamnese en Psychologisch Profiel' niet van aard is om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst werd noch door verzoekende partij noch door haar raadsman tijdens het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal enige opmerking gemaakt aangaande eventuele psychologische problemen in hoofde van verzoeker die hem zouden verhinderen zijn relaas op een coherente en consistente wijze uiteen te zetten. Ook in het verzoekschrift wordt nergens opgemerkt dat de vaststellingen van verwerende partij verklaard kunnen worden door psychologische problemen in hoofde van verzoeker. Hoe dan ook, in zoverre verzoeker hiermee wil aantonen dat voormelde vaststellingen te wijten zijn aan zijn psychologische toestand, stelt de Raad vast dat uit het attest louter blijkt dat verzoeker *"...is een subassertieve jongeman is met een beperkt wereldbeeld en een vermijdende copingstijl. De identiteitsontwikkeling is beperkt. Dit alles resulteert in een kwetsbaar iemand met intellectueel en menselijk potentieel dat geen kans kreeg om te ontwikkelen."* Hieruit blijkt niet dat verzoekers cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Het gedeelte in het attest 'Opmerkingen bij gehoorverslagen' en 'Geloofwaardigheidsbeoordeling. Opmerkingen bij argumentatie CGVS' (p. 4 tot en met p. 12) waarbij het gehoorverslag grondig wordt geanalyseerd om te besluiten dat: *"We menen dat onze analyse op een overtuigende wijze een ander licht werpt op de geloofwaardigheid van R. M."* dient uit de debatten te worden geweerd. Het is de partijen immers verboden om op de zitting of in een niet voorzien proceduregeschrift enig nieuw middel aan de Raad voor te leggen. Dit vloeit voort uit het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad (zie artikelen 39/69, § 1, tweede lid, 4° en 39/60 van de Vreemdelingenwet) en uit het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingsdossier (zie wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95). *In casu* beogen de 'Opmerkingen bij gehoorverslagen' alsook 'de Geloofwaardigheidsbeoordeling' de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas te weerleggen. Dit gedeelte vormt aldus een aanvulling op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel dat evenwel buiten de beroepstermijn werd ingediend.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in uw district van herkomst Hisa-i Awali Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit een recent rapport, het aanhalen van cijfermateriaal aangaande de slachtoffers in geheel Afghanistan en de argumentatie dat het nergens in Afghanistan - ook niet in Wardak - nog veilig is en de mensenrechten over heel Afghanistan meer en meer worden geschonden, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER